(గత సంచిక తరువాయి)

చుట్టుపక్కల అంతా చిన్న చిన్న ఊళ్ళు, ఎక్కువగా టూరిజం మీద ఆధారపడిన ఊళ్ళు. లేక్ మిఛిగన్‌కి దగ్గర్లో కాబట్టి టూరిస్టుల రద్దీ ఎక్కువే. చాలా చోట్ల ఇలా వెకేషన్ హోమ్స్, క్యాంపింగ్ సైట్లు ఉన్నాయి. పల్లెవాతావరణం, సిటీ లైఫ్‌కు దూరంగా ఉండటంతో ఇంత ఆకర్షణ.

వీళ్ళు ముగ్గురు కారు ఒక చోట పార్కు చేసి నడుచుకుంటూ మెయిన్ స్ట్రీట్‌లోకి వచ్చారు. షాపులు, రెస్టారెంట్లు అన్నీ ఈ వీధిలోనే ఉన్నాయి. ఒక రెస్టారెంటు ఎన్నుకుని లోపలికి వెళ్ళారు. లంచ్ రద్దీ తగ్గినట్లు ఉంది. వెంటనే టేబుల్ దొరికింది.

"ఏంటీ మీ స్పెషల్స్" టేబుల్ దగ్గరకు వచ్చిన వెయిట్రెస్‌ను అడిగింది ప్రియ.

"మా దగ్గర మెన్యూలో ఉన్నవన్నీ బాగుంటాయి. మరీ ఎక్కువ ఐటమ్స్ ఉండవు. దాదాపు వందేళ్ళ క్రితం ఓపెన్ చేశారు, ఫ్యామిలీ బిజినెస్ - తరతరాలుగా వస్తుంది" అన్నది డోరిస్.

టూరిస్టులు బాగా వస్తారు కాబట్టి, కొత్తవాళ్ళతో ఎలా మాట్లాడాలో, ఏమేమీ చెప్పాలో బాగా అలవాటయ్యినట్లుంది డోరిస్‌కి చక్కగా నవ్వుతూ అన్నీ వివరించింది.

"రాజీ ఇక నీ వంతు. ఈ పదిహేనేళ్ళు నువ్వేం చేశావో చెప్పు" ఆర్డరు చేసినవి అన్నీ వచ్చాక తినటానికి ఉపక్రమిస్తూ అడిగింది అనిత.

కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, అక్కడే రెండు గంటలు గడిపారు అందరూ.

నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ, డోరిస్ సలహా ప్రకారం ప్రక్క వీధిలోకి వెళ్ళారు. అక్కడ వీధి వెంబడి చిన్న చిన్న స్టాల్స్ ఉన్నాయి. చిన్న చిన్న హ్యాండీ క్రాఫ్ట్స్ ఫంకీ జ్యూయలరీ, లోకల్ ఆర్టిస్టుల పెయింటింగ్స్.

సాయంత్రం దాకా సమయం ఎలా గడిచిపోయిందో కూడా తెలియలేదు.

"లోకల్ టేస్టులంటూ ఎన్ని చిరుతిళ్ళు తినేశామో. పొట్టలో ఖాళీ లేకపోయినా ఐస్క్రీం వదిలిపెట్టట్లేదు చూడు" నవ్వింది అనిత ఐస్ క్రీంతింటూ.

"ఈ ఊళ్ళో తినాల్సినందంతా ఐపోయింది. రేపు ఇంకో ఊరికి వెళదాం" నవ్వింది రాజి.

"తిరిగి తిరిగి కాళ్ళు నొప్పులు వచ్చేశాయి. చీకటి పడింది. ఇంక వెళ్ళిపోదామా?" అడిగింది అనిత.

ఇంటికి వచ్చి స్నానం చేసి రిలాక్స్‌డ్‌గా కూర్చున్నారు.

"ఒక ప్రశ్న అడుగుతాను అనిత ఏమనుకోవద్దు" కాస్త మొహమాటంగా అడిగింది రాజి."

"అరే! అలా ఎప్పుడూ అనుకోకు ఏమనుకుంటాను?"

"ఇప్పుడు స్టీవ్‌ని చూస్తే సరిగ్గా మాట్లాడగలుగుతావా? తనని క్షమిస్తావా?"

అనిత మొహం మీద విచ్చుకున్న అందమైన చిరునవ్వు చూసి ప్రియ, రాజి ఆశ్చర్యపోయారు.

"స్టీవ్ నా గత జీవితంలోని ఒక మధురమైన జ్ఞాపకం. నిజమే తనతో జీవితాంతం ఉందామనుకున్నా. ఆ అదృష్టం నాకు లేదు అంతే. ఎన్నో అందమైన జ్ఞాపకాలు మిగిల్చిన అతని మీద కోపం ఎందుకు?"

"నీతో క్లోజ్‌గా ఉండి, పెళ్ళి చేసుకోను అని ఖచ్చితంగా చెప్పటం మోసం కాదా" ప్రియ అడిగింది.

"పెళ్ళి గురించి మేము ఎప్పుడూ మాట్లాడుకోలేదు. పోనీ అది కేవలం టెక్నికాలిటీ, కలిసి తిరిగాము కదా అనుకోవచ్చు. స్టీవ్ నన్ను ఖచ్చితంగా ప్రేమించాడు. సందేహంలేదు. కానీ ఎందుకు అలాంటి నిర్ణయం తీసుకున్నాడో తెలియదు. నాకు తెలియని విషయం గురించి ఏవేవో ఆలోచించి అతన్ని ద్వేషించగలనా?

"నా తలరాత బాలేదు అంతే. ఫేట్, డెస్టిని ఏ రాయి అయితేనేం పళ్ళూడగొట్టుకోటానికి"

ప్రియ పెదవుల మీద ప్రయత్నంగా చిరునవ్వు విసిరింది.

ఇప్పుడిప్పుడే విడిపోతున్న చీకటి తెరలు పల్చటి మంచు తెరను మేలిముసుగుగా వేసుకున్న ప్రకృతి కన్య.

తొలి ఉషస్సులో ప్రకృతి, యవ్వనపు బింకంతో, కవ్వించే కన్నెపిల్లలాగా ఉంటుంది.

మధ్యాన్నం ప్రౌఢత్వంలోని ముగ్ధత్వం మూర్తీభవించిన స్త్రీ మూర్తిలా ఉంటుంది. సాయం సమయంలో జీవితానుభవాలన్నింటిని అనుభవించిన తీక్షణత, గంభీరత నిండిన తేజోమయిలా ఉంటుంది.

రాత్రిపూట మనసిచ్చినవాడు, మనస్సుకు నచ్చిన వాడి చేతిలో అలసిన దేవేరి రసికత కనిపిస్తుంది.

ఎన్ని అందాలు, ఎన్నెన్ని సొబగులో..

"ఏంటీ ప్రొద్దున్నే లేచావు? కొత్త ప్రదేశమని నిద్రపట్టలేదా?"

రాజి గొంతు విని, వరండాలో కూర్చొని ఉన్న అనిత ఉలిక్కిపడి ఆలోచనల నుండి చేరుకుంది.

"ఎంత అందంగా ఉందో చూడు ప్రకృతి, ఏ కల్మషం లేకుండా స్వచ్చంగా"

"కానీ ఇదే ప్రకృతి కోపంతో విలయతాండవం చేస్తే, ఆ శక్తికి ఎవ్వరూ ఎదురొడ్డలేరు" వెనక్కి తిరిగి చూశారు అనిత, రాజి. గుమ్మం దగ్గర చేతులు కట్టుకుని నిల్చుంది ప్రియ.

"స్త్రీని ప్రకృతితో పోల్చారు కదా. ఎందుకో తెలుసా ఎంతో అందంగా ఉంటుంది. అందరికి చేతనైనంత సాయం చేస్తుంది, ఆకలి తీరుస్తుంది, అవసరాలకు ఆదుకుంటుంది. కానీ మెత్తగా ఊరుకుంటుంది కదా అని హింసిస్తే తిరగబడుతుంది - తుఫానులు, సునామీలు..

"ఏంటీ ప్రొద్దున్నే ఇంత గంభీరంగా మాట్లాడుతున్నావు?" అడిగింది రాజి.

"ప్రియ చెప్పింది నిజం రాజి ఆడవాళ్ళకు సహజంగానే మృదు స్వభావం, సహనం, ప్రేమ, క్షమలాంటి లక్షణాలు ఎక్కువ మోతాదులో ఉంటాయి. ఒక కొత్త కుటుంబాన్ని, అందులోని వ్యక్తులను సమర్ధవంతంగా ఎదుర్కొనే పాత్రలు ఎక్కడా ఎంతో శక్తిమంతురాలు. దురదృష్టవశాత్తు అది చాలా మంది ఆడవాళ్ళకు కూడా తెలియదు తమలో ఎంత శక్తి ఉందో" అన్నది అనిత.

"ఏం శక్తో ఏమో? చిన్నప్పటి నుండి సర్దుకు పోవటమే నేర్పారు. అమ్మ, అమ్మమ్మ, అక్కలు అందరూ ఇలానే బ్రతికారు. అదృష్టం కొద్దీ, కాస్త అర్థం చేసుకునే భర్త వస్తే బ్రతుకు బాగుంటుంది లేకుంటే పరిస్థితులతో రాజీ పడి బ్రతకటమే. ఇలా ఉండు, అలా మాట్లాడకు ఎంతసేపు ఇవే. ధైర్యం, వ్యక్తిత్వం ఇవన్నీ ఏమీ తెలియవు" దిగులుగా మాట్లాడింది రాజి.

"రండి వాకింగ్ చేస్తూ మాట్లాడుకుందాం" లేచింది అనిత.

"నిజమే మనవాళ్ళు మొదటినుండి అమ్మాయిలకు ఆలోంచించట నేరరు. సర్దుకుపొమ్మని చెపుతారే కానీ, సమస్యలను ధైర్యంగా ఎదుర్కోవాలని చెప్పరు. నీ సంగతి చూడు ఇంతకంటే మంచి మొగుడొస్తాడా అని సర్దుకుపొమ్మన్నారు, కానీ మనస్ఫూర్తిగా ఇష్టపడని వాడిని పెళ్ళి చేసుకుని జీవితాంతం ఎలా ఉంటారు అని ఆలోచించరు. అదే నువ్వు వేణుని నిజంగా ఇష్టపడి పెళ్ళి చేసుకుంటే రెండో పెళ్ళివాడైనా ఏమీ అభ్యంతరం ఉండదు కదా నీకు. పెళ్ళి ఒక సోషల్ ఆబ్లిగేషన్ అయిపోయింది."

ప్రియ మాటల్లో పదను ఉంది, కానీ ఆలోచింపచేసేట్లుగా ఉంది.

"నా జీవితంలో జరిగిన సంఘటన, చూసిన మనుష్యులు మూలాన ప్రేమ ట్రాష్ అనుకునేదాన్ని. సెక్సువల్ నీడ్ కోసం వేసుకునే ముసుగు అనే నమ్మాను. అనిత స్టీవ్‌లను చూశాక ప్రేమించుకుంటే ఇంత సంతోషంగా ఉంటారా అనిపించేది. జెలసీలు, పెత్తనాలు లేని మంచి బంధం. నాలోని సినిసిజంను, బండతనాన్ని కరిగించింది మీ ప్రేమ. కానీ అంతలోనే మీరు విడిపోయారు. నా నమ్మకం మీద దెబ్బ కొట్టాడు స్టీవ్ అనిపించింది. విపరీతంగా కోపం పెంచుకున్నాను అతని మీద. ఆ కోపంలో నీ బాధ గుర్తించలేకపోయాను అనిత. ఐ యామ్ రియల్లీ సారీ"

బాధపడుతున్న ప్రియ భుజం ఓదార్పుగా తట్టింది అనిత.

"నీ గురించి చెప్పు ప్రియ."

"ఎక్కడో చిన్న ఆశ ఉండేది అనిత, నన్ను నన్నుగా ఇష్టపడే వ్యక్తి రావాలి, వస్తాడు అని. నేను ఎవ్వరికీ లొంగిపోకూడదు అన్న మొండితనం డామినేట్ చేసేదేమో? ఒక పరిధి మించి ముందుకు వెళ్ళలేక పోయేదాన్ని. ఆఫీసు సర్కిల్స్ తప్పితే బైట ఫ్రెండ్స్ తక్కువ. అలా నచ్చిన వాళ్ళు ఓ ఇద్దరు ముగ్గురితో కొంచెం క్లోజ్ అయ్యాను కానీ నేనే కట్ చేసుకున్నా. తప్పు నాలోనే ఉందేమో? అవతల వాళ్ళు ఒక్క అడుగు నావైపు వేస్తే నేనే పది అడుగులు వెనక్కి వేసానేమో? కొన్నాళ్ళు ఈ గోలంతా వదిలేసి సీరియస్‌గా కెరియర్, నా కౌన్సిలింగ్ మీదే మనస్సు పెట్టా. చాలా హ్యాపీగా ఉన్నాను. నాలైఫ్, నా ఇష్టం వచ్చినట్లుగా బ్రతుకున్నా."

"ఎవ్వరినీ డేట్ చెయ్యట్లేదా ఇప్పటికీ? నీకంటూ మంచి కెరియర్ ఉంది, కానీ ఒక మనిషి కూడా, నీ వాళ్ళు అంటూ ఉండాలని లేదా?" అడిగింది అనిత.

"డేటింగ్ అంటే.. డేవిడ్ అని..." చిన్నగా నవ్వి డేవిడ్ గురించి చెప్పింది ప్రియ.

"రండి బ్రేక్‌ఫాస్ట్ చేద్దాం. ఆకలి దంచేస్తుంది" అంటూ లోపలికి దారి తీసింది ప్రియ.

ఆమ్లెట్లులోకి ఉల్లిపాయలు కోస్తూ అన్నది రాజి - "నువ్వు చెప్పేది నిజమే ప్రియ. నాకు ధైర్యం త క్కువ. ఎప్పటికప్పుడు పరిస్థితులతో రాజీపడటమే. నా పేరే అది కదా! కొంతమంది ఎంతో గడుసుగా భర్తల్ని తమ కంట్రోల్లో

పెట్టుకుంటారు. మా పిన్ని ఒక ఉదాహరణ. నాకు అది చేతకాదు. నోరు మూసుకుని వేణుకు నచ్చినట్లుగా ఉంటే ఇంట్లో ప్రశాంతంగా ఉంటుంది అని నోరు మూసుకోవటం అలవాటు చేసుకున్నాను. అలాగే ఇన్నేళ్ళూ గడిచిపోయాయి."

"అందరి మనస్థత్వాలు ఒకే రకంగా ఉండవు కదా నా వరకూ పెళ్ళి అనేది ఒక ప్రత్యేకమైన బంధం. ఇద్దరు వ్యక్తులు, మానసికంగా, శారీరకంగా ఒకరికొకరు అర్పించుకోవటం. ప్రియ అన్నట్లుగా పెళ్ళి అనేది ఒక సోషల్ ఆబ్లిగేషన్ అయిపోయింది. ఒక వయస్సు రాగానే తప్పకుండా పెళ్ళి అయిపోవాలి. కుటుంబం అంటే ఇద్దరు వ్యక్తులు కలిసి ఆనందంగా ఆప్యాయంగా జీవితాంతం కలిసి ఉండాల్సిన బంధం అని తెలుసుకోవట్లేదు. డబ్బులు కోసం కట్నం చావులు, ఒకళ్ళ మీద ఒకళ్ళు పట్టు సాధించాలని పెత్తనాలు. వీటన్నిటి మధ్య ప్రేమ, గౌరవం ఇవన్నీ మరుగున పడుతున్నాయి." నిట్టూర్చింది అనిత.

"నువ్వు అన్నది నిజం అనిత. ఎంతమంది జీవితాన్ని వృధా చేసుకుంటారో, మనకున్నది ఒకటే జీవితం. ఇంకో జన్మ ఉందో లేదో ఎవరు చూడొచ్చారు. మరి ఈ చిన్న జీవితం, ఎందుకు ఆనందంగా జీవించకూడదూ."

మాట్లాడుకుంటూ తినటం పూర్తి చేశారు. కాఫీ తీసుకుని బైటకు వచ్చి కూర్చున్నారు.

"చాలా ఒంటరిగా అనిపించేది. ఏమి చెప్పుకోవాలన్నా ఆత్మీయులంటూ ఎవ్వరూ ఉండేవాళ్ళు కాదు. మీతో పరిచయం కొద్దికాలమే అయినా బాగా తలుచుకునేదాన్ని. ప్రియ కలిశాక కొంచెం ధైర్యం వచ్చింది, నా గురించి నిజంగా ఆలోచించేవాళ్ళు ఉన్నారన్న ధైర్యం. ఇప్పుడు అనిత కూడా ఉంది. మీరు నిజంగా మంచి స్నేహితురాళ్ళు. ప్రతి ఒక్కళ్ళకి ఏవో సమస్యలు ఉంటూనే ఉంటాయి. కానీ నిజమైన స్నేహితులు, మేమున్నామనే ధైర్యాన్ని ఇస్తారు, సమస్యకు పరిష్కారం చూపకపోయినా పర్లేదు., జడ్జిమెంటల్‌గా ఉండకుంటే చాలు" ఎమోషనల్‌గా అన్నది రాజి.

ప్రశాంతంగా ఉన్న చిన్న సరస్సు. గాలికి అల్లల్లాడే గడ్డిపూలు. తదేకంగా అటు చూస్తూ ప్రియను అడిగింది అనిత.

"ఎందుకు డేవిడ్‌తో కమిట్ అవ్వట్లేదు. పెళ్ళి అయితే ఈ ప్రేమ, ఆప్యాయత దూరం అవుతాయని నీకు భయం. ఇన్‌సెక్యూరిటీ కదా"

"ఇన్నేళ్ళు మనం మాట్లాడుకోపోయినా, ఎంత చక్కగా, కరెక్టుగా ఊహించావు. అందుకే నువ్వంటే అంత ఇష్టం నాకు."

గట్టిగా నవ్వేసింది ప్రియ.

"నిజమే అనిత ఇప్పుడు లైఫ్ బాగానే ఉంది కదా. మంచి కెరియర్, నాకు నచ్చిన పనులు చేసుకుంటూ, మధ్యలో డేవిడ్‌తో వీలైనంత సమయం గడుపుతూ హాయిగా ఉన్నా కదా. అయినా పెళ్ళే నా జీవితానికి పరమార్థమా"

"పెళ్ళే జీవితానికి పరమార్థం కాదు. పెళ్ళి నీ అస్థిత్వానికి కొలబద్దకాదు. కానీ డేవిడ్ నీ జీవితంలో లేకుంటే ఉండగలవా? అతని గురించి మాట్లాడేటప్పుడు నీ మొహంలోని మెరుపు చూశాను. అనవసరమైన భయాలతో అందమైన జీవితాన్ని దూరం చేసుకోకు ప్రియ. అందరికి ప్రేమ దొరకదు. దొరికినప్పుడు ఆ అమృతాన్ని దోసిళ్ళతో అపురూపంగా పట్టుకుని, ఆస్వాదించాలి."

"ఎంత అందంగా చెప్పావు అనిత"

"జీవితం అంటే పూలపాన్పు కాదు, రొమాన్సు నవల్లోలాగా ఉండదని నాకు తెలుసు. కానీ ప్రదీప్‌తో అన్నీ చేదు అనుభవాలే. మానసికంగా, శారీరకంగా అలసిపోయాను. ఏం తప్పు చేశానని నా జీవితం ఇలా అయ్యింది? ఎన్నాళ్ళనుండో ఇదే ప్రశ్న నన్ను వేధిస్తుంది. ఐ గేవ్ 100 శాతం. మరి నాకెందుకీ శిక్ష" గద్గదమైంది అనిత గొంతు.

"నీ తప్పు ఏమీ లేదు అనిత. పరిస్థితులకు తగ్గట్టు నువ్వు నిన్ను మార్చుకున్నావు. కానీ నీకు సరైన వ్యక్తి భర్తగా రాలేదు. నీలాంటి అమ్మాయి భార్యగా రావటం ఎంత అదృష్టమో గ్రహించలేని మూర్ఖుడు. పెళ్ళి చేసుకుని ఒంటరి జీవితం గడిపావు. మానసికంగా ఒంటరైె చేదు పరిస్థితుల్ని తట్టుకోవటం చాలా కష్టం. నిన్ను నువ్వు బ్లేమ్ చేసుకోవటం మానెయ్యి. నువ్వేదో తప్పు చేశావని ప్రదీప్ నీతో అలా ఉన్నాడా? అతను తన రకంగానే ఉన్నాడు."

"మీకో ముఖ్యమైన విషయం చెప్పాలి. ప్రదీప్ నుండి విడిపోదామని నిర్ణయించుకున్నాను. ఆ శూన్యంలో నేనింక ఉండలేను" చాలా ప్రశాంతంగా చెప్పింది అనిత.

రాజి, ప్రియ షాక్ కొట్టినట్లుగా ఏమీ మాట్లాడలేకపోయారు. పరిస్థితులు బాగోలేదని అర్థం అయ్యింది కానీ ఈ నిర్ణయం ఊహించలేదు.

"రాత్రంతా నిద్రపోలేదు నేను. ఎటుపోతుంది ఈ జీవితం అని ఆలోచించా. ఇది ఇవాల్టి నిర్ణయం కాదు. ఎప్పట్నుండో ఆలోచిస్తున్నా. మానసికంగా చితికిపోయాను. నన్ను నేను రిపేరు చేసుకోవాలి. తిరిగి వెళ్ళాక వేరే అపార్ట్‌మెంట్ చూసుకుంటా" వీళ్ళ మొహాలు చూసి చిన్నగా నవ్వింది అనిత.

"నీకు చెప్పగలిగేదాన్ని కాదు. కానీ ఆలోచించు అనిత. పోనీ అక్క బావను, ప్రదీప్‌తో మాట్లాడమను" నచ్చచెప్పబోయింది రాజి.

"లేదు రాజి గత పదిహేనేళ్ళుగా ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నాను. ప్రతిసారి తలదించుకుంటూనే ఉన్నాను. నాకు కూడా సంతోషంగా ఆనందంగా ఉండే హక్కు ఉంది కదా, ఆత్మగౌరవం, ఆత్మ విశ్వాసం నా నుండి ఎప్పుడో జారిపోయాయి. మళ్ళీ నన్ను నేను నిర్మించుకోవాలి."

ప్రియ మౌనంగా ఉండిపోయింది. అనిత ఎంత డిప్రెషన్‌లో ఉందో అర్థం అవుతుంది. నవ్వుతూ, సంతోషంగా ఉండే అనితకు ఇప్పుడు కనిపించే అనితకు పోలికలేదు. తను అన్నట్లు తనను తాను మళ్ళీ నిర్మించుకోవాలి, ఒక స్నేహితురాలిగా ఎంత చెయ్యగలదో అంత చేస్తుంది. ఒకప్పుడులాగా తన అభిప్రాయాలు అనిత మీద రుద్దకూడదు. అనితకు మా అందరి స్నేహం ఒక బలం అవ్వాలి. అందరం ఒకరికొకరు బలం అవ్వాలి. ఒకప్పుడు స్టీవ్ స్నేహంతో విచ్చుకున్న అనిత మొహం గుర్తొచ్చి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చింది ప్రియ.

"ఏంటంత సీరియస్‌గా అయిపోయారు. రండి ఏదో ఏంటిక్ స్టోర్ ఉందని నిన్న తెలిసింది కదా, స్నానం చేసి అక్కడికి వెళదాం" తెచ్చిపెట్టుకున్న ఉత్సాహంతో లేచింది అనిత.

"అరే! ఇక్కడేదో స్పా ఉందే. బాడీ మసాజ్ చేయించుకుందామా. రండి అపాయింట్‌మెంట్ అడుగుదాం" రోడ్డుమీద నడుస్తుంటే "బ్లిస్ డే స్పా" అన్న బోర్డు చూసి లాక్కెళ్ళింది ప్రియ.

ఇది టూరిస్టు ప్రదేశం కావటంతో చాలా పెద్ద స్పా ఉంది. లోపల చాలా అధునాతనంగా ఉంది.

"నేనెప్పుడూ ఇలాంటి వాటికి వెళ్ళలేదు, నావల్లకాదు ప్రియ" రాజి గొణుగుతుంటే కూడా పట్టించుకోలేదు ప్రియ.

"మా ముగ్గురికి బాడీ మసాజ్‌కి అప్పాయింట్‌మెంటు కావాలి. ఇవాళ ఖాళీ ఉందా?" రిసెప్షనిస్టుని అడిగింది ప్రియ.

"ఇవాళ, రేపు ఖాళీ లేవు. ముగ్గురికీ కావాలంటే ఎల్లుండి రావొచ్చు మీరు. పర్లేదా?"

"పర్లేదు. మీ సర్వీసెస్ అన్నీ చెప్పండి. ఒక ప్యాకేజ్‌లాగా తీసుకుంటాం."

లిస్ట్ అంతా చూసి మానిక్యూర్, పెడిక్యూర్ చేయించుకుని, రెండు రోజుల తరవాత ఫేషియల్ బాడి మసాజ్‌కి అప్పాయింట్ మెంట్ తీసుకున్నారు.

"ప్రియ, నా మాట అస్సలు వినట్లేదు నువ్వు. ఇవన్నీ నాకు అలవాటు లేదు." పెడిక్యూర్ కుర్చీలో కూర్చుని, కాళ్ళు వేడినీళ్ళల్లో పెడుతూ ఇబ్బందిగా అన్నది రాజి.

"ఇంతకు ముందు అలవాటు లేకుంటే ఇప్పుడు చేసుకో. మసాజ్ చేస్తుంటే ఎంత బాగుంటుందో తెలుసా. నేను కనీసం రెండు నెలలకోసారి వెళతాను. మన గురించి మనం శ్రద్ధ చూపకపోతే ఎవరు చూపిస్తారోయ్. రిలాక్స్ అవ్వమంటే గిల్టీగా ఫీలవుతావేంటి?" కోప్పడింది ప్రియ.

కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ముగ్గురూ మానిక్యూర్ పెడిక్యూర్ చేయించుకుని బైటకు వచ్చారు.

"ఏ మాటకామాటే ఆ అమ్మాయి నా పాదాలు రుద్దుతుంటే కాస్త సిగ్గుగా మొహమాటంగా అనిపించింది కానీ, కాళ్ళు నొక్కుతుంటే ఎంత సుఖంగా ఉందో" నెయిల్ పాలిష్‌తో కొత్తగా ఉన్న తన చేతులను, పాదాలను చూసుకుంటూ అన్నది రాజి.

"నేను చెప్పాకదా నన్ను నమ్మవోయ్"

రోడ్డు పక్కనే పెయింటింగ్స్ అమ్ముతుంటే, మంచి సీనరీలు మూడు తీసుకుంది అనిత.

"మన ఈ ట్రిప్ జ్ఞాపకార్థం ఇవి అందరి దగ్గర ఉండాలి" మిగతా ఇద్దరి చేతుల్లో పెట్టింది అనిత.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments